

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

פינחס

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן
מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

- תרגום מאידית -

וגם בהיותנו „כאן“, במקום וזמן הגלות, מתפלל יהודי (ופניו כנגד ארץ ישראל) ג' פעמים בכל יום (חול), „וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו“, וכיו"ב,

ובפרט בדורות האחרונים ובזמנים האחרונים, ובזמן הכי אחרון - שלפי כל סימני הגאולה הרי „הנה זה (משיח) בא“ (כדלקמן סי"א),

מהו א"כ תוכן ההוראה „עשה כאן ארץ ישראל“?!

ובפרט שברגע שלאחרי זה יוצאים כבר מהגלות והולכים לארץ ישראל כפשוטה.

ב. ויובן זה בהקדים ענין בפרשתנו: בנוגע לחלוקת ארץ ישראל שהיתה „על פי הגורל“ - כמסופר בפרשתנו⁵ - מביא רש"י⁶ - (מדרשי חז"ל⁷) ש„הגורל הי' מדבר“, „הגורל עצמו הי' צווח ואומר אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני“.

וצריך להבין הטעם והתועלת שבנס זה: הרי אין הקב"ה עושה נס „למגנא“⁸. ומדוע א"כ עשה את הנס ש„הגורל הי' מדבר“. הי' יכול להיות בירור בנוגע לחלוקת הארץ (גבול פלוני לשבט פלוני) ע"פ הגורל (כפי שהוא בכל גורל בלי נס שהגורל מדבר)^{9,12}?

א. אחד החידושים בפרשתנו הוא - ענין נחלת וחלוקת ארץ ישראל לכל שבט ולכאו"א מישראל.

בעמדנו על סף הגאולה האמיתית והשלימה, כמובן מכל סימני הגאולה (כמדובר לאחרונה כמ"פ) - מובן שלכל לראש ישנו מזה הלימוד בנוגע לנחלת וחלוקת ארץ ישראל בפשטות בהגאולה. אבל כיון שעומדים אנו עדיין ברגע שלפני הגאולה, מובן שצריכים ללמוד מזה לימוד גם עתה - כיון שהתורה היא נצחית¹⁰, הוראה נצחית לכל הזמנים ולכל המקומות.

ויש לומר ע"פ הוראת הצמח-צדק ליהודי שרצה לעלות לארץ ישראל לשקוד שם בתורה ועבודה - „מאך דאָ ארץ ישראל“ (=עשה כאן ארץ-ישראל). היות שזה סופר ונתפרסם (ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר¹¹) לכאו"א מישראל, מובן שמוזה נעשה הוראה לכל אחד - שגם כאשר נמצאים „כאן“, בחוץ לארץ, ובזמן הגלות (אפילו רגע האחרון שבה) - צריכים „כאן“ - במקום וזמן זה - לעשות „ארץ ישראל“.

וצריך ביאור מהו תוכן העבודה ד„עשה כאן ארץ ישראל“ - דלכאורה: ע"פ דין הרי „כאן“ (חוץ לארץ) אינו „ארץ ישראל“! שלימות העבודה בתומו"צ דבנ"י היא דוקא בארץ ישראל (כמבואר בכמה מדחז"ל¹²).

(1) ב"ב קכב, א.

(2) תניא רפי"ז (כב, ב). ובכ"מ.

(3) במכתבו מ' מנ"א תרפ"ה - אגרות קודש שלו ח"א ע' תפה ואילך. וראה לקו"ש ח"ב ס"ע 621.

(4) ראה כתובות קי, ב ואילך. וראה בארוכה אנציקלופדי' תלמודית ערך ארץ ישראל ע' ריח ואילך. ע' רכג ואילך. וש"נ.

(5) ברכות ל, א. טושו"ע או"ח רסצ"ד.

(6) ברכת תקע בשופר ב, שמונה עשרה".

(7) ש"ש ב, ב. ת. ובשהש"ר עה"פ.

(8) כו, נו.

(9) כו, נו. שם, נד.

(10) תנחומא פרשתנו ו. במדב"ר פרשתנו

פכ"א, ט.

(11) דרשות הר"ן דרשה ת. ועוד.

(12) ועפ"ז צלה"ב גם: מהו ההכרח ש„על פי

הגורל“ פירוש ש„הגורל הי' מדבר“. דאף שלמדים

דבר אחר)¹⁹.

ויש לומר שלכן גם הברירר באמיתית ענין הגורל הי' ע"י הגורל עצמו («הגורל עצמו הי' צוות כו"ו»), כיון שאם שייך ספק אם הגורל הוא באקראי, וזקוקים לדבר אחר (רוח הקודש וכיו"ב) בכדי להראות שהוא אמת ומכוון - הי' מורה שהגורל עצמו אינו פועל את חלוקת הארץ בשלימות, ולכן «הגורל עצמו הי' צוות כו"ו», עיי' פעל הגורל עצמו בשלימות את החלוקה, בעצמו «אמר» באופן ברור וגלוי ש, גבור פלוני לשבט פלוני²⁰.

ד. אבל עדיין צריך ביאור בזה:

ענין הגורל אינו ענין לעצמו, אלא אמצעי לחלוקת הארץ וישוב הארץ. ועד"ו ה, דיבור" של הגורל אינו נוגע לעצם חלוקת הארץ ע"פ הגורל, אלא זהו דבר צדדי לכאורה - הוכחה על אמיתית הגורל, או לפרסם הדבר. למאי נפקא מינה א"כ בחלוקת הארץ אם הברירר באמיתית ענין הגורל (ופרסום הדבר) בא ע"י הגורל עצמו או באופן אחר (ע"י רוח הקודש דהאורים ותומים, או על פי ה' וכיו"ב). אפילו אם לא הי' זה ע"י הגורל עצמו - עדיין הי' מתקיים הציווי ד, בגורל יחלק את הארץ בשלימות.

בסגנון אחר: אילו הי' הגורל מצוה ותכלית לעצמה (ולא לשם ענין אחר - חלוקת הארץ), ו, «הגורל הי' מדבר" הי' חלק מעצם ענין הגורל וחלוקת הארץ על

ואע"פ שהקב"ה רצה להראות לבנ"י שהגורל הוא ענין אמיתי ע"פ ה' (ולא באקראי) - הרי ע"ז כבר הי' נס קודם שהראה ש, «הגורל הי' על פי רוח הקודש: „אלעזר הכהן הי' מלוּבש באורים ותומים ואומר ברוח הקודש אם שבט פלוני עולה תחום פלוני עולה עמו"¹³, וזה הראה לבנ"י שהגורל הוא אמת וישר¹⁴. מדוע א"כ היו זקוקים לנס¹⁵ ש, «הגורל הי' מדבר"¹⁶?

ג. ויש לומר הביאור בזה:

כיון שהקב"ה צוה ש, אך בגורל יחלק את הארץ¹⁷ («על פי הגורל תחלק נחלתו»¹⁸), «והתנחלתם את הארץ בגורל»¹⁸), ודוקא ע"י הגורל («אך בגורל») ולא באופן אחר - לכן היתה החלוקה והברירר של כל חלק בארץ צריכה להיות ע"י הגורל עצמו (ולא ע"י

זה מיתור הכתוב, שהרי לעיל מיני' נאמר «אך בגורל יחלק את הארץ» (ראה מפרשי המדרש שם. משכיל לדוד כאן) - הרי יש לפרש היתור כדרשת הגמרא (ב"ב קכב, א) עה"פ, ש, על פי הגורל" בא להוסיף שנתחלקה באורים ותומים (ראה רשב"ם ב"ב שם: על פי - משמע על פי אורים ותומים. וראה גם פרש"י עה"פ (בהמשך לדבריו ש, «הגורל הי' מדבר»): מגיד שנתחלקה ברוח הקודש לכך נאמר על פי ה'. ואכ"מ), שאלעזר הכהן הי' מלוּבש באורים ותומים והי' מכוין ברוח הקודש לעליית הגורלות.

13) פרש"י פרשתנו שם, נד. מב"ב שם. וכ"ה בתנחומא ובמדב"ר שם.

14) רשב"ם ב"ב שם: ועי"ז מתקרה דעתן של ישראל שרואין שהגורל הי' עולה כמו שנתנבא תחלה ויודעים שחלוקה ישרה היא.

15) ראה תנחומא ובמדב"ר שם: «וזה היתה יתרה».

16) ולהעיר מתוד"ה אך - סנהדרין מג, ב. וראה ד"ה אך בגורל באוה"ת פרשתנו (ע' א'סד ויאלך), תרכ"ו (ע' קעא. קעט"פ).

17) פרשתנו כו, נה.

18) מסעי לג, נד.

19) ראה רשב"ם ב"ב שם בביאור הטעם שלהגורל היו צריכים לשני קלפי «אחד לשבטים ואחד לתחומין ולא סגי בחד דתחומין ולימא עכשו אני נוטל מה שיעלה בידי לצורך ראובן דא"כ אין כל החלוקה עשו"י בגורל וקרא קאמר אך בגורל וגו' בלא הוצאת דיבור מפיו».

20) והטעם (בפנימיות הענינים) שהיו צריכים גם לרוה"ק (ע"י אורים ותומים) - ראה ד"ה אך בגורל תשלי"ה ס"ט (סה"מ מלוקט ח"א ע' קמו).

שהגם שההולכה היא רק בשביל העבודה דזריקת הדם על המזבח (שע"פ טבע צ"ל הולכה בשביל זה), הרי הדין הוא²⁵ שבהולכה גופא ישנה חשיבות וגדר דעבודה, ועד ש"מחשבה פוסלת" בה.

ויש לומר שעד"ז – ויתירה מזה – הוא בנוגע להגורל שעל ידו, יחלק את הארץ: "אע"פ שהגורל הוא הקדמה לחלוקת הארץ, אבל כיון שזהו האופן לחלק את הארץ, ויתירה מזה: חלוקת הארץ על פי הגורל הוא ציווי ה' (וכמה פעמים) – ה"ז (הגורל) מקבל חשיבות וגדר לעצמו (נוסף על כך שזהו אמצעי לחלוקת הארץ), וגם הפרטים צדדיים שבו – הביורר שהגורל הוא ע"פ ה' ופרסום הגורל – בהיותם פרטים דדבר שבקדושה, נוגעים לעצם הענין;

ולכן ה' נוגע לשלימות ענין הגורל – בקיום ציווי ה' שחלוקת הארץ תהי' "על פי גורל" – ש"הגורל עצמו ה' צווה ואומר אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני", שדבר זה מורה שהגורל עצמו (שיש לו חשיבות לעצמו) יש בכחו לפעול את חלוקת הארץ (כלי ספק), כנ"ל.

ה. הביאור בזה בפנימיות הענינים:

כיבוש, חלוקת וישוב הארץ מרמז על עבודת בני לכבוש את "ארץ כנען", "ארצות שבעה גוים"²⁶, ולעשות מהם ארץ ישראל, ארץ הקודש, ז.א. ארץ יהודית וקדושה, ארץ שבה ניכר בגלוי שייכותה ליהדות, אלקות וקדושה, עיי"ז שבנ"י מנצלים את הארץ לקיים בה (ועל"י) את המצוות התלויות בארץ, ולבנות

ידו, ה' ניתן להבין מדוע כל פרטי החלוקה – כולל הביורר שהגורל הוא ענין אמיתי – צריכים להעשות דוקא ע"י הגורל עצמו; אבל היות שהגורל הוא רק האופן שבו הקב"ה רצה שיחלקו את ארץ ישראל, ז.א. שבוה נוגע תוצאת הגורל (ולא הגורל עצמו) – הרי בכדי לקיים את הציווי "אך בגורל יחלק את הארץ" מספיק לכאורה שיחלקו את הארץ ע"פ הגורל, והביורר באמיתית הדבר – שהוא פרט צדדי – יכול לבוא באופן אחר; מדוע צריכה האמת שבוה להתברר דוקא ע"י הגורל עצמו, וצריכים לעשות לשם כך נס מיוחד, ואין זה מספיק שידעו זאת ע"י הנס ש"הגורל ה' ע"פ רוח הקודש" דהאורים ותומים על ידי אלעזר הכהן?

ויש לומר בזה ע"פ ביאורו של הרגצ'ובי²¹, שבתורה ובקדושה, "כל דבר אף שהוא הכרחי לכאורה הכל בכוונה מכוון ומצוה ע"פ ה'". וכפי שהוא בנוגע למסעות בני במדבר, שאע"פ שזה ה' הכנה ואמצעי להגיע לארץ ישראל – "הוה המצוה גם עצם ההליכה וכן המקומות שבאמצע הדרך הוה ג"כ מצוה" (כמ"ש²²), ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ("ועד"ז בכמה עניני קדושה (בעבודת המקדש), הרי ענין שהוא רק הכנה והקדמה (מוכרחת) לענין אחר, מקבל ג"כ חשיבות וגדר דקדושה²⁴. וכפי שהוא בנוגע להולכת הדם למזבח,

21 ראה צפע"נ עה"ת ר"פ מסעי. מהדו"ת נא, ג. מפענח צפונות פ"ז. ובכ"מ.

22 מסעי לג, ב.

23 ראה עירובין נה, ב: כיון דכתיב בהו על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו כמאן דקביע להו דמי (הובא בצפע"נ שם).

24 ויש לומר דוגמא לזה מהצר המשכן והקלעים, שאף שהם טפלים והקדמה לקדושת המשכן עצמו, נקבעת הקדושה גם בהם.

25 וזבחם יג, א במשנה. רמב"ם הל' פסוה"מ פ"ג ה"ד.

26 לשון רש"י ר"פ בראשית.

לפקידי החיל ולהנכבשים, או רק במחשבה ומעשה, וכיו"ב) - חסר בשלימות הכיבוש (ובדרך ממילא - גם בכיבוש דכל הפרטים דמציאות הנכבש).

ועד"ז הוא גם בנוגע לכיבוש העולם בעבודה רוחנית לעשות דירה לו יתברך בתחתונים - ששלימות הדירה היא דוקא כאשר (א) זה חודר בכל הפרטים מהדירה עצמה (ע"ד הנכבש), שבכל פרט מהדירה ניכר שזה שייך לבעל הדירה, (וב) של האדם הדר בהדירה, שנמצא בגילוי ובהתפשטות גמורה - בכל פרטי מציאותו (במחשבה דיבור ומעשה) בדירתו, כיון שזהו מקום קביעותו (דירתו). ועד"ז הוא גם כביכול בנוגע להדירה לו יתברך בתחתונים: שלימות הדירה מתבטאת בזה שכל פרטי התחתונים (לשון רבים) הם דירה בגלוי של הקב"ה, שעצמותו ומהותו ית' נמצאת שם בגלוי, ביחד עם כל ה"כחות" וה"לבושים", הגילויים בסדר השתלשלות (עשר ספירות), שמתחלקים בכללות למחשבה דיבור ומעשה (בריאה יצירה ועשיי)³².

ו. וכיון שהדירה לו יתברך בתחתונים נעשית ע"י עבודת בני, הרי מובן שגם ביהודי (הכובש את הארץ) צריכה להיות שלימות העבודה בכל פרטי הכחות והלבושים שלו, במחשבה דיבור ומעשה: נוסף ע"ז שהוא עושה ממנו בעצמו "דירה" להקב"ה, עי"ז שעובד את הקב"ה במחשבה דיבור ומעשה שלו - צריכה גם עבודתו בעולם (בקיום המצוות ועד"ז בדברי רשות לשם שמים) להיות בכל מציאותו, מחשבה דיבור ומעשה שלו.

כידוע ששלימות קיום המצוות הוא ע"י קיומם במחשבה דיבור ומעשה - הן בכללות המצוות שמתחלקות למצוות

שם את בית המקדש, שעליו אומר הקב"ה²⁷, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

שוויה הכוונה והתכלית של כל הבריאה - לכבוש את גשמיות העולם (כמ"ש²⁸, "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה") ולעשות ממנו דירה לו יתברך בתחתונים²⁹, מקום שבו נמצא הקב"ה בגילוי (כביכול כאדם בדירתו הפרטית).

ככדי שעבודת הכיבוש תהי' בשלימות צריכה היא להיות בכל הפרטים - הן מהנכבש והן מהכובש: (א) כיבוש הארץ בשלימות הוא כאשר כובשים את כל הארץ (כפי שהי' בכיבוש ארץ ישראל). אם נשאר חלק מהארץ שלא נכבש - הרי הכיבוש כולו אינו בשלימות³⁰ (גם דחלקי הארץ שכן נכבשו). כפשטות הענין, שאז נשאר סכנה מהאנשים בחלק הארץ שלא נכבש. ועד"ז (ב) מצד הכובש: מתי הכיבוש הוא בשלימות - ובאופן שניכר בגלוי בהנכבש שהוא נכבש לגמרי ע"י הכובש - כאשר הכובש מונח בפעולת הכיבוש בכל כחותיו, בכל פרטי המציאות שלו, וכללות פעולת האדם (הכובש) בעולם היא ע"י ג' הלבושים שלו - מחשבה דיבור ומעשה³¹. אם אין הוא כובש את הארץ עם כל ג' הלבושים - (אלא במעשה בלבד ללא תכנון (במחשבה), וללא הוראות (בדיבור)

27 תרומה כה, ה.

28 בראשית א, כה.

29 תנחומא נשא טז. ועוד. תניא פל"ו.

30 ולהעיר שכבוש ארץ ישראל צ"ל כיבוש רבים, "אבל יחיד מישראל או משפחה או שבט שהלכו וכבשו לעצמם מקום אפילו מן הארץ שנתנה לאברהם אינו נקרא ארץ ישראל כו" (רמב"ם הל' תרומות פ"א ה"ב).

31 תניא פ"ד. וראה בארוכה סה"ש תש"נ ח"ב

ע' 463 ואילך.

32 בהבא להלן ראה סה"ש תש"נ שם.

כפולחנא דרחימותא³⁹ - שצ"ל „בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך“⁴⁰; ומוזה לומדים ונמשך בנוגע לכל עניני העבודה („פולחנא“), שצ"ל בשלימות בכל כחו - במחשבה דיבור ומעשה,

[אפילו בצדיק (ובינוני) שמבחינן בהחילוק בין מצוות שבמחשבה שבדיבור ושבמעשה, ועאכו"כ באנשים פשוטים, שאינם מבחינים כ"כ בהחילוק, במילא מקיימים הם כל מצוה בפשטות במחשבה דיבור ומעשה שלהם].

ועי"ז שיהודי עושה עבודתו בשלימות בכל הפרטים, ע"י המחשבה דיבור ומעשה שלו - הופך הוא את כל העולם - שמתחלק גם הוא לשלש דרגות דמחשבה דיבור ומעשה - לדירה לו יתברך. וכפי שהוא גם בפשטות, שברוב הענינים ניכר בהנפעל בעולם פעולת המחשבה דיבור ומעשה (דכח הפועל, ובמילא, כאשר האדם הפועל בעולם עושה דבר כלשהו בכל הלבושים שלו (מחשבה דיבור ומעשה) ה"ז ניכר גם בשלימות הדבר שפועל בעולם.

ז. עפ"ז יובן הענין ש„הגורל הי' מדבר“:

כשם שעצם העבודה דכיבוש וישוב הארץ צריכה להיות בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה, עד"ז הוא גם בנוגע לכל הפרטים בהעבודה, וגם הענינים שהם רק הכנה והקדמה לעבודה - הגם שאין הם תכלית לעצמם, או שהם רק פרט בהעבודה, צריכים גם הם להעשות בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכידוע פתגם כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)

(39) ראה זח"ב נב, ב. ח"ג רסו, א. לקו"ת שלה מב, ג. ובכ"מ.
(40) ואתחנן ו, ה.

התלויות במחשבה, התלויות בדיבור והתלויות במעשה [ובכללות: תורה שהיא בעיקר בדיבור, עבודה (תפלה) שהיא בעיקר בלב (מחשבה), וגמילות חסדים (מצוות) שהם בעיקר במעשה³³], והן כל מצוה בפני עצמה צריך יהודי לקיים במחשבה דיבור ומעשה³⁴; כוונת המצוה³⁵ (מחשבה)³⁶, ברכת המצוה³⁷ (דיבור) ומעשה המצוה (מעשה)³⁸.

דהגם שמן הדין ישנם חילוקים במצוות, מצוות התלויות בעיקר במעשה, או בדיבור או במחשבה (או בשנים מהם או בכל השלשה) - אמנם שלימות קיום המצוות, ובפרט כאשר מדובר ביחס למילוי שליחות האדם למטה (ולא רק בנוגע לשכר ועונש ועבודתו בדיעבד) - היא דוקא כאשר האדם מקיים את המצוה בתכלית השלימות, בכל מהותו ומציאותו, וכפי שהוא בנוגע למצות אהבת ה' בקריאת שמע - שהיא כללות העבודה (וכוללת את כל המצוות) - לית פולחנא

(33) לקו"ת אחרי כה, סע"ד ואילך.

(34) לקו"ת ריש פרשתנו, אוה"ת יתרו ע' תתקלו.

(35) דקיי"ל מצוות צריכות כוונה (ברכות יג, א. וש"נ) - אוה"ת שם.

(36) וגם בהמ"ד שמצוות אין צריכות כוונה - צ"ל הקדמת המחשבה קודם המעשה.

(37) ובמצוות אלו שאין מברכים עליהם - התפלה עולה במקום הברכה למצוות אלו (אוה"ת שם ע' תתקלח).

(38) וגם במצות תלמוד תורה וק"ש ותפלה וכיוצא בהן אף שאינן בעשי' גשמית ממש כו', מ"מ הא קיי"ל דהרהור לאו כדיבור דמי (ברכות כ, ב) ואינו יוצא ידי חובתו עד שיוציא בשפתיו וקיימא לן דעקימת שפתיו הוי מעשה (סנהדרין סה, א), כי אי אפשר לנפש האלקית לבטא בשפתיים ופה ולשון ושינויים הגשמיים כי אם ע"י נפש החיונית הבהמית המלובשת באברי הגוף ממש כו' (תניא פל"ז - מ, א).

כשם שעצם העבודה דכיבוש הארץ צריכה להעשות בשלימות, במחשבה דיבור ומעשה, עד"ז הוא גם בנוגע להכנה והקדמה לזה ע"י חלוקת הארץ על פי הגורל - הגם שהגורל הוא הקדמה ואמצעי לחלוקת, כיבוש וישוב הארץ, אעפ"כ יש לו גם חשיבות לעצמו (כנ"ל ס"ב), ולכן ה' גם הגורל עצמו בתכלית השלימות, הגורל עצמו פעל את כל החלוקה וגם את בירור האמת ופירסום הדבר „הגורל עצמו ה' צוה כו",

והשלימות מתבטאת בזה, שבגורל היו כל ג' הענינים דמחשבה דיבור ומעשה: נוסף על מעשה השלכת הגורל ונטילת הפתקין (ולפני זה - כתיבת ה"ב פתקין דשמות השבטים וכתיבת שמות גבולות הארץ), והמחשבה והכוונה שצריכים לזה (נוסף ע"ז שהי' זה „על פי רוח הקודש", ענין המחשבה) - הרי „הגורל ה' מדבר". חלוקת הארץ על פי הגורל - נפעלה בשלימות ע"י הגורל עצמו („אך בגורל", ללא שום דבר אחר⁴⁴), כיון שנוסף על עצם הגורל (מעשה ומחשבה שבו) שהראה כיצד צ"ל החלוקה, „הגורל עצמו ה' צוה ואומר - באופן ברור וגלוי (כך שלא נשאר שום ספק בדבר) - אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני".

ויש לומר הטעם לכך שהשלימות התבטאה דוקא בהנס ש„הגורל ה' מדבר" („על פי הגורל"), ולא במחשבה ומעשה - כיון שבכדי שיהי' גורל הרי מוכרח שיהיו מעשה ומחשבה (מעשה הגורל ע"פ המחשבה והכוונה שבו). אבן הבותן לכך שזה נעשה בתכלית השלימות - הוא ע"י ענין הדיבור, שמגלה את תוצאות הגורל בשלימות הבירור והגילוי, וזה מורה

נ"ע (שנמסר ע"י בנו יחידו ממלא מקומו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - שפנימי⁴¹, כל דבר שהוא עושה, ה"ה מונח בזה לגמרי:

פעם אחת בהתוועדות הרגיש כ"ק אדמו"ר נ"ע שהבחורים מנגנים ניגון בחפזון, כהקדמה למה שיבוא לאחרי הניגון (אמירת חסידות וכיו"ב). והקדיש לזה שיחה שלימה⁴², שתוכנה הוא, שבעבודתו של יהודי צריך הוא לעשות כל דבר בשלימות. אפילו כאשר מדובר אודות ענין שהוא הקדמה לענין אחר - הרי כאשר נמצאים עדיין במצב זה, צריכים להיות מונחים בזה לגמרי⁴³. „בכלל ה"ז עיקר גדול, שהיכן שנמצאים - שיהיו באמת", „היכן שנמצאים צריכים להיות כו", כל זמן שעוסק אני בזה צריך אני להיות כאן", ולאח"ז יבוא לענין השני (שעבורו היא הקדמה זו), ויעשו אותו ענין בשלימות.

- ויש לומר שהיסוד לזה בנגלה דתורה (כידוע שכל הענינים בפנימיות התורה משתקפים בנגלה) הוא מביאור הנ"ל (ס"ד) מהרגצ'ובי בנוגע לעניני קדושה, שגם הקדמה יש לה חשיבות לעצמה. ח. ועפ"ז יש לומר הטעם לנס ש„הגורל ה' מדבר":

41) להעיר מ„היום יום" דשבת זה פ' פינחס (כ"ד תמוז) בנוגע לעבודתו של פנימי.

42) שיחת י"ט כסלו תרס"ד (הנחת כ"ק מו"ח אדמו"ר) - ספר השיחות תורת שלום ע' 39 ואילך. וראה גם לקו"ד ח"א ט, א. ס' השיחות ה'ש"ת ע' 113 ואילך. שיחת כ' שבט תשל"ו. ש"פ תצוה (סה"ש תנשא ח"א ע' 352 ואילך). ועוד.

43) וראה תורת שלום (ע' 52) שם שמביא דוגמא לזה מזהר ס"פ פקודי גבי מעשה המשכן, שההוא סבא פתח בענין מעשה המשכן והתחיל לדבר בענין אחר, ואמרו לו למה זה מהרת, „כיון שכאן הנך אוהו, כאן עליך לפרש".

44) גם „בלא הוצאת דיבור מפיו" (רשב"ם דלעיל הערה 19), כ"א הדיבור של הגורל עצמו.

ובעומק יותר: כיון שהכוונה דדירה בתחתונים היא כוונה אחת מה' אחד [נוסף לזה שכל דבר בעולם נברא בכה העצמות, ש"הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו"ל⁴⁶] ומילוי כוונה זו בשלימותה מתבצעת ע"י כל פרטי התחתונים - כולל גם הענינים שהם רק הכנה והקדמה לענין אחר - הרי מצד כוונה זו בעצמותו ית', ישנו בכל דבר בעולם (גם הפרטים הטפלים, וההכנות וכו') כח הא"ס, כח העצמות שבדבר, שעושה את הדבר עצמו לענין אמיתי, בעל תכלית וכוונה, ולכן צ"ל בזה העבודה בשלימותה, במחשבה דיבור ומעשה (ודוקא ע"ז נשלמת תכלית הדבר כהכנה שמביאה לעצם הענין).

ובפרטיות יותר עד"ז הוא גם במחשבה דיבור ומעשה עצמם: מחשבה ודיבור הם הכנה והקדמה למעשה - שהמעשה הוא העיקר⁴⁷. אבל ע"ז שהם מביאים לידי מעשה, והמעשה מיוסד על המחשבה והדיבור - נפעל גם בהם חשיבות לעצמם. וע"ד כפי שהוא בנוגע לכללות סדר השתלשלות, שע"י העבודה בעשיית דירה בתחתונים (עד"ז ענין המעשה בערך מחשבה ודיבור), שזה בא בכה ועל יסוד הגילויים בעולמות העליונים - נפעלת עלי' וגילויי כח הא"ס גם בעולמות העליונים (אע"פ שמצד עצמן הם "ירידה מאור פניו ית"⁴⁸).

י. עפ"ז יובן הלימוד מזה בעבודת האדם במקום וזמן זה, בהתאם להוראת הצ"צ (כנ"ל ס"א, לאותו יהודי שרצה לעלות לארץ ישראל ולשקוד שם בתורה ועבודה) - "עשה כאן ארץ ישראל":

שהגורל עצמו הוא בתכלית השלימות (במחשבה דיבור ומעשה). וכפי שהוא בעבודת האדם, שדיבור הוא עיקר אבן הבוחן איך הדבר חדר באדם העובד (הכובש), וגם איך הוא פועל בהזולת (הנכבש).

ט. ובטעם הדבר [מדוע "פנימי" מונח לגמרי בכל עבודה שהוא עושה, אפילו עבודה שהיא הקדמה לדבר אחר] מסביר כ"ק אדמו"ר נ"ע (בשיחה הנ"ל) שני טעמים: (א) זה מורה על אמת ופנימיות - שהיכן שנמצאים ה"ז באמת ובפנימיות. (ב) דוקא ע"י עשיית ההקדמה בשלימות - יקלט אח"כ גם העצם בשלימות. היות שזוהי הקדמה אמיתית (ע"פ תורה), במילא ככל שישקע יותר בהקדמה (ולא יחפז), כך יוכל הוא אח"כ להרבות בהעמקת והרחבת ההכנה בעצם הענין.

ויש להוסיף, שכיון שהקב"ה קבע את טבע הדברים שלפני שמגיעים לעצם הדבר עוברים קודם הכנה והקדמה (או כמה הכנות), בכדי שהאדם והעולם יתרגל לזה (בלשון החסידות: יעשה כלי לאור המשפיע) - לכן גם ההכנה והקדמה עצמה נוגעת לקליטת עצם הענין בפנימיות, ולכן מקבלת היא חשיבות לעצמה, מעין החשיבות דעצם הענין (תכלית המכוון), וצריכים לעשות זאת בתכלית השלימות, לפני שמגיעים לעצם הדבר.

וכפי שהוא בנוגע לכללות ענין החינוך, שכיון שזוהי הכנה מוכרחת לקיום המצוות, לכן ה"ז מקבל חשיבות וענין לעצמו [ואדרבה: במדה מסויימת ה"ז "נעלה" מגדר מצוה, כמדובר פעם⁴⁵], וצריכים להתמסר לזה לגמרי בכל ההשתדלות והכחות.

(46) אגה"ק ס"כ (קל, ריש ע"ב).

(47) אבות פ"א מ"ז.

(48) תניא פל"ו.

(45) ס' השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 615. ועוד.

שיקבעו בארץ ישראל⁵².

ויתירה מזה: דוקא עי"ז שעושים את העבודה בשלימות, "כאן" (במקום וזמן הגלות), מונחים לגמרי בעבודה במחשבה דיבור ומעשה שלו – הרי זה גופא מרגיל את האדם ומביא אותו להתכלית (שלשמה הוא עושה את העבודה, "כאן") – העבודה בארץ ישראל כפשוטה בגאולה האמיתית והשלימה. ע"ד מאחז"ל⁵³ שהמצוות בזמן הזה הם, "ציונים", ש, כשאתם חוזרים לא יהיו לכם חדשים".

ובפרט שמדובר אודות הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, שענינה הוא כשמה: אמת ושלימות בכל הענינים, בכל פרטי מציאות האדם והעולם. ומזה מובן, ששלימות הגאולה (שענינה הוא גילוי השלימות בכל פרט, גם בענינים שהם רק הכנה לדבר אחר) תלוי בזה גופא שבהיותנו, "כאן" עבודת האדם היא בשלימות המחשבה דיבור ומעשה שלו, "עשה כאן ארץ ישראל" (ולא באופן שניכר שהוא מתכוון לדבר אחר) – הרי בזה גופא תלוי שלימות הגאולה; ודוקא העבודה בשלימות, "כאן" (עד כמה שרק יכולים לעשות שם העבודה בשלימות), מרגילה את האדם (ומביאה אותו) לשלימות העבודה בארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה.

ועפ"ז מובנת ההוראה, "עשה כאן ארץ ישראל": הגם שנמצאים בגלות וברגע לאחר זה באה הגאולה והולכים לארץ ישראל – (א) צריכה העבודה ברגע זה במקום זה – "כאן" – להיות בשלימות ע"פ המצב העכשווי והמקום הנוכחי, (ב) העבודה צריכה להתבטא ב, "עשה כאן ארץ

ארץ" ש, "כאן" (חוץ לארץ) אינו ארץ ישראל, והעבודה בחוץ לארץ ובזמן הגלות היא הכנה לשלימות העבודה בגאולה האמיתית והשלימה בארץ ישראל (כפי שבני" מתפללים בכל יום) – אבל, כיון שהיותנו בגלות בחוץ לארץ בודאי אינו מקרה נקריט ח"ו, אלא בהשגחה פרטית⁵⁴, ו, איני מבקש כו' אלא לפי כתן⁵⁵ – ישנה כוונה ותכלית במקום ומצב זה עצמו, שקשור ומעין דכללות הכוונה והענין (ארץ ישראל) שלשמו העבודה בגלות היא הכנה,

ולכן צריך יהודי לעבוד עבודתו, "כאן" – במקום ובזמן זה – בתכלית השלימות (ע"פ כל הכחות והאפשריות במעמדו ומצבו) במחשבה ודיבור ומעשה, כ, פנימי" שמונח לגמרי בעבודה בה הוא מתעסק עכשיו (ואינו חושב בשעת מעשה אודות עבודה אחרת שתבוא לאח"ז);

ומהו תוכן הכוונה דעבודתו, "כאן" – לעשות דירה לו יתברך בתחתונים, ובלשון הצ"צ: "עשה כאן ארץ ישראל", לעשות ממקום (וזמן) זה ארץ שבה ניכר בגלוי יהדות (ישראל). היות שיהודי הוא "ישראל" בכל מקום שהוא – יש בכחו לעשות מהמקום בו הוא נמצא (דוגמת), "ארץ ישראל"⁵⁶, ובפרט בבתי כנסיות ובתי מדרשות בחוץ לארץ (בכל) שעתידין

(49) כמבואר בארוכה במכתב שבהערה 3. וראה גם לקו"ש ח"ח ע' 91.
(50) במדבר פ"ב, ג.

(51) ראה מאירי כתובות ק', ב: כל מקום שחכמה ויראת חטא מצויין שם דינו כארץ ישראל. ועד שאסור לצאת מבבל לשאר הארצות (מפני התורה והחכמה אשר שם), ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 399 ואילך.

ולהעיר מהדין שב"ד שנסמכו בא"י ויצאו לחו"ל ה"ה דנים (אפילו) דיני קנסות בחו"ל (רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד הי"ב).

(52) מגילה כט, א.

(53) ספרי ופרש"י עקב יא, יז. וראה רמב"ן אחרי ית, כה.

היסוד והכוונה הפנימית של כל הענינים, גם ד, "אב" מלשון שרש ומקור (בלשון הש"ס - "אבוהו דכולהו", המקור לכל הענינים (גם עניני קדושה). ויש לומר, שכ"ו נותן אח"כ הכה, שכאשר באה ירידה (בחיצוניות ולפי שעה) יוכלו לגלות בה שכל ענינה הוא (לא רק הקדמה לדבר אחר, אלא זה גופא הוא ענינה) - העלי" (מנחם) שבוה. כידוע⁶⁰ שהענין ד, "גאולה" מורכב מ, "גולה" בתוספת אל"ף, כיון שע"י הגילוי דאלופו של עולם בגלות עצמה - נעשה זה גופא "גאולה".

ובעמדנו בשבת מברכים מנחם-אב - השבת שבה מברכים את "מנחם-אב" - נמצאת בגלוי עוד יותר הכוונה הפנימית במצב הגלות, "כאן" [כידוע⁶¹ שבשבת בכלל, ובפרט בשבתות ד, "בין המצרים", נמצאת בגלוי העלי" שישנה בזמן זה בשנה], וזה נותן תוספת כח לפעול, "עשה כאן ארץ ישראל", ולהביא את הגאולה בפועל ב, "גולה".

ובזה מתוסף עוד יותר בדורנו זה ובזמננו זה - ובהדגשה בקביעות דר"ח מנחם-אב בשנה זו, ביום הששי, שאז "הכל מוכן לסעודה"⁶² לאדם הראשון⁶³: נמצאים אנו עכשיו באלף הששי (שהוא כנגד יום הששי), ובו גופא - "ערב שבת לאחר חצות"⁶⁴, וע"פ כל סימני הגאולה נמצאים אנו כבר ממש אצל הגאולה, וכפי

ישראל", להכניס ב, "כאן" (מקום וזמן זה) "ארץ ישראל", שלימות מצב הגאולה - ע"ד, "פנימי" שמכניס שלימות בכל פרט בעבודתו (גם בהענינים שהם רק הכנה לדברים אחרים), ו(ג) זה גופא מרגיל את בני" לגאולה, עד שזה מביא את הגאולה השלימה כשכל בני" חוזרים לארץ ישראל כפשוטה, ועתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות⁶⁵ (ע"י העבודה ד, "עשה כאן ארץ ישראל" עכשיו).

יא. ענין זה מודגש יותר בכך שבשנה זו שבת פ' פינחס (שבה קוראים אודות נחלת וחלוקת הארץ) היא גם שבת מברכים ראש חודש מנחם-אב, שחל בשנה זו ביום הששי בשבוע:

אע"פ שבתורה⁶⁶ נקרא החודש בשם "אב", הרי מנהג ישראל לקרוא לו "מנחם אב", מוסיפים את המלה "מנחם", ויתירה מזה: מתחילים עם "מנחם"⁶⁷. ויש לומר אחד הטעמים בזה - כיון ש"מנחם", שמרמו על נחמת הגאולה - הוא הכוונה והתכלית (דהירידה בחודש) אב. ויתירה מזה: "מנחם" (גאולה) היא ההתחלה שבאה לפני כל עניני ירידה, כמאחז"⁶⁸ (עה"⁶⁹ "ורוח אלקים מרחפת על פני המים") שמיד בתחלת הבריאה היתה "רוחו של משיח"⁶⁹, כיון שגאולה היא

54) ראה פסיקתא רבתי פ' שבת ור"ח. יל"ש ישע"י רמז תקנ. ועוד.

55) משנה תענית פ"ד מ"ה.ו. תרגום שני למג"א ג, ז. תיב"ע שלח יג, כה. ועוד.

56) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 1080 ואילך. חכ"ג ע' 214 ואילך. ועוד.

57) בר"ב פ"ב, ד. בעה"ט עה"פ.

58) בראשית א, ב.

59) וזהו גם א' מהביאורים במאחז"ל (רלב"ג מ"א יו, א. וראה תיב"ע וראו ו, יח. זח"ב קצ, סע"א. ועוד), "פינחס זה אליהו" (אף שאליהו הנביא ה' לאחר פינחס) - כי ענינו של אליהו, מברך הגאולה, שייך תיכף לתחלת הבריאה.

60) ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. וראה סה"ש תנשא ח"ב ע' 504 (לעיל ע' 120) ואילך. ע' 520 (לעיל ע' 134) ואילך. 61) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1090 ואילך. חכ"ח ע' 280.

62) ל' המשנה - אבות פ"ג מט"ז.

63) סנהדרין לה, א.

64) סה"מ תש"י ע' 245. וראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח"א ע' תקלא. ספר השיחות תש"ג ח"א ע' 256.

לימוד התורה ("יששכר"), וכיו"ב, ובכל סוג גופא - יש לכל אחד חלק ושליחות אחרת בעולם. וכל אחד נמצא בחלק מסויים בעולם - שאליו הוליך אותו הקב"ה ("מה" מצעדי גבר כוננו"⁶⁵), כיון ששליחותו היא דוקא במקום זה.

ועד"ז בנוגע לזמן - לכל רגע, כל שעה, כל יום, כל חודש, כל שנה, וכל תקופה - ישנה עבודה ושליחות מסויימת.

והגם שכל נקודה במקום וכל רגע בזמן, ושליחותו של כל אחד בעולם - היא רק חלק קטן מכל העולם, כל המקומות וכל הזמנים, ולפעמים יכול אדם לחשוב: כיצד ה' אילו ה' הוא נמצא במקום אחר בזמן אחר, יתכן שעבודתו היתה באופן אחר, ואולי אפילו באופן טוב יותר מכפי שהיא עתה, וכיו"ב;

ועד"ז יכולה להשאל השאלה: כיון שעבודתי היא רק בפניה קטנה בעולם, ובפרט שבפרט - למאי נפק"מ כ"כ כיצד אתנהג בזה, ועאכו"כ שלכאורה אין לזה - לדעתו - שום השפעה על כל העולם?

ויתירה מזה - שואל הוא: כיצד תובעים ממנו שיביא את הגאולה - גאולה כללית לכל העולם - בו בזמן שעבודתו היא רק חלק קטן בעולם (במקום ובזמן)?!

אומרים לכאו"א מישראל, יש לך הוראה מנשיא דורנו - "עשה כאן ארץ ישראל": עבודתך צריכה להתבטא - לא במחשבה אודות מה שנעשה בקצה אחר של העולם ובזמן אחר בפני עצמם ולתועלת נפרדה - אלא להתמסר לגמרי (במחשבה דיבור ומעשה) בעשיית "כאן ארץ ישראל" - במקומך הפרטי ובכל רגע מומנך הפרטי.

ודוקא עי"ז תפעל גם בכל העולם

שהודיע, פירסם והכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו הכל, כולל גם "לצחצה את הכפתורים"⁶⁵, וסיימו גם את "עמדו הכן כולכם"⁶⁶, ואת אומרת שכבר "הכל מוכן לסעודה", וכבר מוכנים לגשת לשולחן, ולאכול את סעודת לויתן ושור הבר, כיון ש"הנה זה (משיח) בא", תיכף ומיד ממש!

יב. כיון שהגאולה עדיין לא באה ברגע זה, ובהשגחה פרטית נמצאים אנו עדיין "כאן", במקום וזמן זה - בודאי צריכים לנצל זאת לקיים את ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל", כנ"ל.

ובנוגע לפועל:

היות ש"עשה כאן ארץ ישראל" היא הוראה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פרסם (ולפני זה לא ה' זה בגלוי, פרט ליחידי סגולה) - מובן שזוהי הוראה לכל אנשי הדור, שקשורים כולם עם נשיא הדור ("הנשיא הוא הכל"⁶⁷).

ובמיוחד כאשר נמצאים אנו בשבועות שבהם קוראים בתורה אודות נחלת וחלוקת הארץ, ובזמן שבו כבר "הכל מוכן לסעודה" ונמצאים על סף הגאולה וחלוקת ארץ ישראל בפשטות - צריך כל אחד להוסיף עוד יותר בעבודתו ד"עשה כאן ארץ ישראל", כל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, במקומו ומצבו הוא, ולעשות זאת בתכלית השלימות במחשבה דיבור ומעשה שלו - ועי"ז להתרגל לשלימות דמצב הגאולה (כנ"ל).

יג. לכאו"א מישראל יש חלק ושליחות בעולם שנתן לו הקב"ה. אחד הוא בעל עסק (מ"זבולון), ואחר ענינו

(65) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(66) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד

ע' רעט. וראה "היום יום" טו טבת.

(67) פרש"י חוקת כא, כא.

בחלקו הפרטי - כולל בתוכו את כל העולם כולו (כמ"ש⁷⁷), את העולם נתן בלבם".

והגם שעבודתו היא רק בקו אחד וכיו"ב [כדמוכה גם מיהודים וצדיקים שכבר סיימו את שליחותם בעלמא דין, וכיון שכל ישראל בחזקת כשרות⁷⁸ צריכים לומר שהם (חלקם עכ"פ) קיימו בשלימות את שליחותם בעולם, אע"פ שלא היה זה בכל קוי העבודה] - הרי באמת כולל כאו"א מישראל בתוכו את כל קוי העבודה - כמובן מזה שאומרים בקריאת שמע על המטה, "בין בגלגול זה בין בגלגול אחר", והיות שזהו חשבון צדק, הרי מובן שיש בכחו לפעול גם בנוגע לגלגול אחר (ולכן יכול הוא לעשות חשבון הנפש ע"ז), ועפ"ז מובן שהעבודה דכל הגלגולים שלו מצטרפת לעבודתו.

ומזה מובן, שכאו"א מישראל - מה שרק תהי' שליחותו בעולם - יש בכחו לעשות, כאן (כל) ארץ ישראל, ועי"ז - לפעול כך בכל העולם כולו. אפילו אם אדם הוא בעל עסק בעניני העולם, ולא גבאי בבית הכנסת וכיו"ב, ובמילא יכול הוא לכאורה לחשוב איזו שייכות יש לו עם קדושת, ארץ ישראל" (זה לכאורה שייך דוקא בביהכנ"ס וביהמ"ד וכיו"ב) - הרי נוסף לזה שיכול הוא להשתתף בזה ע"י השתתפות בבנין ביהכנ"ס וביהמ"ד בממונו וכיו"ב, הרי גם עבודתו הפרטית (כאשר הוא עושה אותה בשלימות לפי כחו) כוללת בתוכה את כל עניני העבודה וכל חלקי, ארץ ישראל".

ועפ"ז מובן גם, שלכאו"א מישראל

(בכל מקום ובכל זמן) - כיון שבחלקך בעולם נכללים כל חלקי העולם,

[וע"ד כפי שהי' בנוגע לחלוקת ארץ ישראל - שאע"פ שכל שבט (וכל משפחה בכל שבט) קבל חלק מסויים בארץ ישראל⁶⁹, הי' לכל חלק את כל המעלות (וכל חלקי) ארץ ישראל (שעלי' נאמר⁷⁰), ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ואמרו חז"ל⁷¹, "אין ארץ ישראל חסרה כלום שנאמר⁷² לא תחסר כל בה" - כמאחז"ל⁷³, "אין לך מישראל⁷⁴ שאין לו בהר ובשפלה ובנגב ובעמק⁷⁵],

כמובן מזה ש"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם⁷⁶, שכיון שכל העולם נברא בשבילו, הרי מובן שיש בכחו לפעול בכל העולם, עי"ז שהוא -

69 לדעת רש"י - "לשבט שהי' מרובה באוכלוסין נתנו חלק רב. . לא היו החלקים שווים הרי הכל לפי ריבוי השבט חלקו החלקים" (פרש"י פרשתנו כו, נד), ולדעת הרמב"ן (שם), שחלקו הארץ לחלקים שווים לכל שבט (בין שאנשי מרובים ובין שאנשי מועטים), והכתוב "לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו" לא על השבטים נאמר אלא על המשפחות שבתוך השבט עצמו (ראה בכל זה - אנציקלופדי' תלמודית ערך ארץ ישראל ע' רג. ערך גורל ע' תטו. וש"ג). ובכל אופן - "לא נתחלקה הארץ במדה לפי שיש גבול משובה מתבירו אלא בשומא בית כור רע כנגד בית סאה טוב הכל לפי הדמים" (ספרי ופרש"י פינחס שם), היינו חלקים שווים באיכות.

70 עקב יא, יב.

71 יומא פא, ב.

72 עקב ח, ט.

73 ב"ק פא, ב.

74 ואית דגריס, "אין לך שבט ושבט מישראל"

(תוד"ה העולם - ב"ב קכב, א).

75 אלא "בעולם הזה אין להם בשוה מזה כמו

מזה, אלא מזה מעט ומזה הרבה, אבל לעולם הבא יש לו מן הכל שיעור שוה" (תוס' שם).

76 משנה סנהדרין לו, א.

77 קהלת ג, יא. וראה לקו"ת במדבר ה, ריש

ע"ב.

78 רמב"ם הל' קידוש החודש פ"ב ה"ב.

לאחרי שבת) את ההוראה, „עשה כאן ארץ ישראל“. וימשיכו בפירסום ההוראה בימים שלאחרי זה, עד שיבוא משיח צדקנו ואז ימשיכו בארץ ישראל כפשוטה, נוסף על עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות.

טו. מהענינים המיוחדים בעבודה ד, „עשה כאן ארץ ישראל“ השייכים במיוחד ל, „תשעת הימים“ (שמתחילים ביום הששי) – הוא המנהג⁸⁰ לערוך „סיומים“ במסכתות הש"ס בכל יום מ, „תשעת הימים“ (אפילו כשלא אוכלים סעודת בשר אח"כ), מראש תודש עד תשעה באב (גם בערב תשעה באב ובתשעה (עשירי) באב – באופן המותר ע"פ שו"ע).

ומהטעמים בדבר – כיון שבימים אלו מחפשים את כל האופנים המותרים כיצד ניתן להוסיף בענינים טובים ושמחים, ועי"ז לגלות את הטוב הפנימי בהירידה הקשורה עם ימים אלו, החל מ, „פקודי ה' ישרים משמחי לב“⁸¹ – עושין שמחה לגמרה של תורה⁸² [ומפני טעם זה כדאי לערוך סיום גם ביום השבת ד, „תשעת הימים“, ובשנה זו – הן שבת ב' אב, והן שבת תשעה באב (נדחה)].

ויהי רצון, שעוד קודם התחלת ימים אלו תבוא כבר הגאולה ויקויים היעוד הפכו⁸³ ימים אלו „לששון ולשמחה ולמועדים טובים“⁸⁴,

ועי"ז שבנ"י עושים את העבודה ד, „עשה כאן ארץ ישראל“ בשלימות,

ישנה האחריות להביא את הגאולה לכל העולם כולו – כיון שעי"ז שהוא עושה את עבודתו הפרטית בשלימות (במחשבה דיבור ומעשה), אפילו בפרט שבפרט – ברגע אחד ובמקום אחד („כאן“), יש בכחו להפכו ל, „ארץ ישראל“, ועי"ז לפעול ולהביא את הגאולה השלימה בכל העולם!

ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך כאו"א מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה, ע"י הפיכת יומו הפרטי ל, „יום גאולה (פרטית)“, והפיכת מקומו הפרטי – ל, „ארץ ישראל“, עי"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

יד. וכתוצאה משלימות עבודתו הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) – ה"ז צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד „הגורל ה' מדבר“, שכיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד, „עשה כאן ארץ ישראל“, מתוך חיות פנימית – מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה ד, „עשה כאן ארץ ישראל“ אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועאכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי שיכול להגיע אליו, וכיון שזה בא מפנימיותו, מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב⁸⁵ ופועלים פעולתם, ועאכו"כ עי"ז שמראה דוגמא ח"י מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים – „הגורל ה' מדבר“.

ובנוגע לפועל: מיד במוצאי שבת (אם משיח לא יבוא ח"ו לפני זה) – ידאגו לפרסם בכל מקום שהוא (באופן המותר

(80) ספר המנהגים חב"ד ע' 46. וראה גם ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 564. ועוד.

(81) תהלים יט, ט.

(82) רמ"א יו"ד סו"ס רמו. או"ח סתקנ"א ס"י.

(83) ירמ" לא, יג.

(84) זכרי' ה, יט. רמב"ם סוף הל' תעניות.

(79) ספר הישר לר"ת ס"ג. הובא בשל"ה סט,

להתרגל להגאולה - ניכנס תיכף ומיד
 ממש מתוך ריקוד לגאולה, ונלך כולנו
 בריקוד לארץ ישראל, ונטול חלק
 בחלוקת ארץ ישראל לע"ל, לשלשה עשר
 שבטים, ע"י הקב"ה בעצמו, הקדוש
 ברוך הוא מחלק להם בעצמו¹, (וכנ"ל)
 עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל
 הארצות.

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ועד התמימים להפצת ה"דבר מלכות"

1347-225-1928